

HỒI 61

CUỘC TRANH GIÀNH VÔ NGHĨA

Lôi Chấn Viễn cười lớn nói:

- Được, Lôi mỗ cứ sự thực nói ra, nếu danh dự của Thiêu Lâm tự tổn hại thì lão hòa thượng người chịu trách nhiệm.

Dùng một lát Lôi Chấn Viễn bắt đầu kể:

- Sau khi Ngũ Trảo linh hồ lấy được kỳ thư, lập tức tìm một nơi vắng vẻ để luyện cái thể thân công hồng xung bá võ lâm. Nhưng quyền kỳ thư này vô cùng đặc biệt, những kẻ nhìn thấy nó định lực yếu kém một chút là lập tức bị những dâm ảnh trong đó chế ngự thần trí, chẳng những luyện công không thành mà còn bị tẩu hỏa nhập ma.

Trải qua hơn chục năm, những người bị hại bởi quyền kỳ thư này không sao kể xiết.

Phần thì các võ lâm đồng đạo chém giết nhau để tranh giành kỳ thư, người may mắn đoạt được thì cũng chết vì tẩu hỏa nhập ma, khiến cho giang hồ phải một phen đại loạn. Lúc đó Khổ Thủy đại sư vì muốn giang hồ tránh khỏi sát kiếp nên đã cùng Thiết Tâm đạo trưởng của Võ Đang liên thủ đánh cướp quyền kỳ thư đem về cất giữ nơi Tàng Kinh các. Đồng thời đặt ra một điều luật, cấm tăng chúng Thiêu Lâm không được xem quyền kỳ thư này và phương trượng các đời sau mỗi khi tiếp nhận trọng trách đều phải phát thệ trước tổ sư rằng không được luyện võ công trong kỳ thư này.

Đây vốn là một điều cực kỳ bí mật của Thiêu Lâm tự, và lai lịch của quyền kỳ thư qua rất nhiều đời, nên tăng chúng của Thiêu Lâm chẳng còn ai hay biết đến sự tồn tại của nó nữa, chỉ có Phương trượng đương nhiệm mới biết đến nó mà thôi. Không ngờ Lôi Chấn Viễn lại có thể nói ra vanh vách như vậy.

Trí Hải hòa thượng vừa kinh hãi vừa tức giận:

- Cuồng đồ to gan! Người làm sao biết được chuyện này?

Lôi Chấn Viễn trầm mặt quát:

- Lão trọc vô lễ? Lão phu hỏi người, ba vị sư đệ của Chánh Tâm đại sư, người tiền nhiệm của người tại sao lại chết?

Trí Hải ngẩn người một lúc rồi quát:

- Không lẽ việc tam vị sư thúc của ta tử nạn lại có liên quan đến quyền sách này?

Lôi Chấn Viễn cười lớn nói:

- Xem ra Chánh Tâm đã không nói rõ cho người hay, giờ lão đã chết rồi, việc này chỉ còn một mình lão phu biết mà thôi!

Trí Hải hòa thượng đỏ mặt quát:

- Người mau giải thích cho rõ, nếu không đừng trách lão nạp không nể tình!

Lôi Chân Viễn cười lạnh:

- Ba vị sư thúc của người vì quá đam mê võ học đã lên xem Tòa Cột Tòa Hòn thiên Phật quyền, bị Chánh Tâm phát hiện. Ba người trong lúc thân trí mê loạn đã trở mặt đánh lại phương trượng, may mà lúc đó ta có mặt ở đó, đã trợ lực với Chánh Tâm đại sư chế ngự ba tên phản đồ!

Lần này thì Trí Hải không còn mở lời được nữa, cả những người có mặt ở đó cũng tròn mắt chăm chú nhìn Lôi Chân Viễn kể về một đoạn mật án của Thiếu Lâm tự.

Lôi Chân Viễn trầm ngâm tiếp:

- Cũng qua lần đó Chánh Tâm đại sư vô tình nhìn thấy một trang trong Tòa Cột Tòa Hòn Thiên Phật quyền, cảm thấy quyền sách này không thể để chung với các kinh văn khác trong Tàng Kinh các, thứ nữa là để tạ ân lão phu trợ giúp. Lão đã đem quyền kỳ thư đó cùng ba viên Long Hồ tục mệnh đan tặng cho lão phu...

Đến lúc này thì tất cả nhiệt tình của Trí Hải đã như bị tạt một gáo nước lạnh vào khiến nó tan biến hết. Thiếu Lâm tự đã bị Nam Hải môn chiếm cứ, trong các đệ tử Thiếu Lâm đương thời, không một ai đủ sức đương cự lại với cao thủ của Nam Hải môn.

Thất thập nhị thần công của Thiếu Lâm đã không còn tác dụng nữa, lão mới thống lĩnh tăng chúng đi đoạt lại quyền kỳ thư để hòng dùng võ học cao thâm trong đó cứu vãn thanh danh của Thiếu Lâm. Không ngờ Lôi Chân Viễn lại chứng minh chủ quyền của kỳ thư không còn thuộc về Thiếu Lâm nữa! Nhưng sự tồn vong của Thiếu Lâm lại phụ thuộc vào việc có giành lại được bí kíp hay không, cơ nghiệp của Thiếu Lâm mấy trăm năm nay không lẽ bị hủy về tay lão? Tôi trạng này lão làm sao gánh nổi?

Nghĩ xong lão đánh liều nạt:

- Người nói miệng không như vậy, lão nạp làm sao tin được, người có bằng chứng gì để chứng minh tính xác thực của những việc người vừa kể không?

Lôi Chân Viễn ngăn người:

- Lão hòa thượng người muốn bằng chứng gì?

- Chỉ cần có Tòa cột tòa hòn Thiên Phật Quyền cùng ba viên Long Hồ tục mệnh đan làm chứng là đủ, bằng không người dùng hí ngôn làm tổn hại danh dự Thiếu Lâm, đừng nói tăng chúng Thiếu Lâm không tha người mà cả Bát đại môn phái cũng không tha cho người đâu!

Nhưng cả hai thứ mà Trí Hải yêu cầu đều đã không còn. Ba viên Long Hồ tục mệnh đan, hai Lôi Chân Viễn đã dùng trị nội thương cho mình, một thì tặng cho Triển Bạch lúc chàng dưỡng thương ở Mộ Dung sơn trang, còn quyển kỳ thư thì Triển Bạch vừa xé bỏ hôm qua.

Nhưng Lôi Chân Viễn biết rõ, dù các vật chứng còn thì Trí Hải cũng sẽ không chịu bỏ qua. Việc Lôi Chân Viễn vào Thiếu Lâm tự hỏi thăm tin tức về Triển Vân Thiên rồi tình cờ cứu được Chánh Tâm, việc này ngoài hai người ra, không có người thứ ba hay biết, nên dù có tin vật Trí Hải vẫn có cơ để bắt bẻ.

Nghĩ đến đây Lôi Chân Viễn cười lớn nói:

- Lôi Chân Viễn này tuy chỉ là một kẻ vô danh tiểu tốt, nhưng tính ngay thẳng xưa nay giang hồ bằng hữu đều biết. Nay ta chỉ nói bấy nhiêu đó thôi, tin hay không cũng mặc kệ lão trọc ngươi!

Trí Hải chưa kịp đáp lời thì Không Động chuông môn nhân Bài Cốt Tiên Vương Chi Đạo đã bước lên nói:

- Trí Hải đạo huynh, chúng ta bắt tất phải nhiều lời với chúng, cứ buộc chúng giao Kỳ thư là được rồi!

Bài Cốt Tiên Vương Chi Đạo tuy tu đạo nhưng lại là phường háo sắc, không có đêm nào là thiếu nữ nhân, đến nỗi phải gây nhom đưa hết xương sườn ra ngoài chính vì vậy mà mới có cái nhĩ hiệu Bài Cốt Tiên!

Lôi Chân Viễn vốn rất ghét hạng nguy quân tử, miệng nói chính nghĩa mà lòng thì tà độc hơn cả phường hắc đạo. Nên vừa thấy Bài Cốt Tiên xuất hiện đã trề môi nói:

- Hạng như ngươi chưa xứng để nói câu đó với lão phu!

Bài Cốt Tiên nghĩ mình cũng là tôn sư một phái lại bị đối phương khinh khi như vậy bất giác nộ khí xông thiên quát:

- Lôi phong tử chớ cuồng ngạo! Ngươi thử tiếp bản tòa một chuông coi sao?

Dứt lời vận hết sức bình sinh nhằm ngực Lôi Chân Viễn đẩy tới một chuông! Lập tức đất dậy cuồng phong, xem ra chuông lực của Bài Cốt Tiên không phải tầm thường!

Lôi Chân Viễn cười lạnh nói:

- Dù mười chuông, trăm chuông lão phu cũng không ngại?

Dứt lời, hữu chuông giơ lên nhằm đạo chuông kinh của đối phương đẩy tới.

Ầm một tiếng chân động không gian cát đá tung bay mù mịt. Bài Cốt Tiên thối lui ba bước. Lôi Chân Viễn đứng yên bất động.

Bài Cốt Tiên gầm lên một tiếng như con mãnh thú bị thương, giở hết bình sinh tuyệt học ra tấn công, liên hoàn ba chuông. Chỉ thấy chuông ảnh như vũ bảo vây chặt Lôi Chân Viễn.

Lôi Chấn Viễn hừ lạnh một tiếng quát:

- Người muốn chết!

Dứt lời vận Thiên Phật chương cú nhằm chương đối phương đánh tới.

Chỉ nghe "Bùng! Bùng! Bùng! ba tiếng chấn động, hai bóng người đột ngột tách ra. Râu tóc Lôi Chấn Viễn tung bay bời bời. Nhưng thân hình vẫn nguyên vị. Bài Cốt Tiên lão đảo lùi lại, sắc mặt nhợt nhạt, há miệng phun ra mấy ngụm máu tươi, vừa định xông lên lần nữa nhưng lão không gượng lại được ngã quy xuống, hôn mê bất tỉnh.

Các đệ tử phái Không Động lật đật chạy tới đỡ Bài Cốt Tiên ra phía sau cứu chữa.

Trí Hải hòa thượng lướt tới chỉ mặt Lôi Chấn Viễn, quát:

- Lôi Chấn Viễn! Người ra tay tàn độc không coi Cửu đại môn một phái vào đâu!

Ngày hôm nay Cửu đại phái quyết sống chết với người!

Trí Hải hòa thượng vừa dứt lời thì chương môn của Pháp Hoa Nam Tông là Đàn Tranh Khách Trương Cương, chương môn của Pháp Hoa Bắc Tông là Tì Bà Thủ Phạm Đan song song quát lớn một tiếng xông vào mỗi người giỏi tuyệt học của mình là Đàn Tranh chỉ và Tì Bà Thủ phân tả hữu tấn công Lôi Chấn Viễn.

Lôi Chấn Viễn nổi nóng quát lớn:

- Đường đường là tôn sư của cửu đại môn phái, không ngờ chỉ là hạng ý đồng hiệp ít!

Dứt lời không thèm tránh né, tả hữu chương nhằm ngực đối phương đẩy ra.

"Bùng! Bùng!" hai tiếng, Trương Cương và Phạm Đan đồng thời lui một bước.

Lời nói mai mỉa của Lôi Chấn Viễn đã làm kích nộ những người đứng đầu cửu đại môn phái, tất cả đều bước lên bao vây Lôi Chấn Viễn, song mục người nào cũng tràn ngập sát quang:

Lôi Chấn Viễn đẩy lui hai đối thủ, cười cuồng ngạo nói:

- Lôi mỗ sắp đến ngày về với đất lại được lãnh giáo tuyệt học của chương môn nhân cửu đại phái, thật còn vinh hạnh nào hơn!

Lôi Chấn Viễn đang lúc nóng giận, lão quên mất tính chất nghiêm trọng của tình hình trước mắt. Vừa dứt lời đã huy động song chương nhằm các chương môn nhân của Thất đại phái, liên hoàn tấn công bảy chương.

Chương môn nhân của Thất đại phái đồng thanh quát lớn một tiếng, giao chương phản công. Chỉ thấy bóng người chớp động chương ảnh đầy trời, vây Lôi Chấn Viễn vào giữa!

Lôi Chấn Viễn múa chưởng như bay, một mình cự chiến với bảy, tám tay cao thủ, đều là tôn sư của cửu đại môn phái, nhưng vẫn có công có thủ, đánh đông đỡ tây, không tỏ ra nao núng chút nào.

Nhưng những người bên ngoài đều nhận ra, sở dĩ Lôi Chấn Viễn có thể cầm cự được là nhờ công lực lão cao thâm hơn đối phương một bậc.

Nhưng cứ đà này kéo dài thì lão chắc phải sớm kiệt lực mà chết!

Bỗng có một bóng người nhanh như điện chớp phi thân xuyên vào vòng chiến.

Lúc này tám chưởng môn nhân của Bát đại phái đang ra sức vây công. Chưởng ảnh rợp trời, kinh phong vây kín như bưng, dù một giọt nước cũng khó lọt qua, nhưng bóng người tựa như ảo ảnh, có hình mà không có chất, thoắt cái đã lọt vào vòng chiến.

Cũng không thấy người này làm động tác gì, chỉ thấy tám chưởng môn nhân như chạm phải rắn độc ùn ùn thối lui.

Bóng người dừng lại thì thấy một người đứng cạnh Lôi Chấn Viễn, chính là Triển Bạch!

Quần hào đồng ngẩn người, cũng có không ít người ngậm khen ngợi.

Lôi Chấn Viễn một mình độc chiến Bát đại cao thủ đã là việc kinh nhân, nhưng dù sao lão cũng là nhân vật thành danh trong giang hồ từ hơn hai mươi năm trước. Hơn nữa cũng chỉ gắng gượng chi trì trong chốc lát mà thôi.

Trong khi đó Triển Bạch mới chỉ là một thiếu niên vừa quá hai mươi tuổi đầu đã có thể một chiêu đẩy lui tám vị tôn sư của bát đại phái! Thật ngoài sức tưởng tượng của mọi người!

Kỳ thực những người ngạc nhiên trước thần dũng của Triển Bạch chỉ là những người vừa mới đến để òng cướp đoạt kỳ thư, còn những người đã từng mục kích chàng độc chiến.

Hải Ngoại tam sát hay Giang Hồ Tứ Ác rồi thì chẳng có gì lấy làm kinh ngạc nữa!

Triển Bạch thi triển một chiêu "Phật quang phổ chiếu" đẩy lui tám đại cao thủ xong nghiêm nghị quét nhìn một vòng, trầm giọng nói:

- Từ bao đời nay, Cửu đại môn phái là Thái Dương, là Bắc Đẩu của võ lâm Trung Nguyên, không ngờ lại bị chư vị phá hỏng hết thanh danh!

Trí Hải hòa thượng vừa tiếp một chưởng của Triển Bạch, cảm thấy chưởng lực mạnh mẽ dị thường, lòng ít nhiều đã khiếp uy, nhưng nghe chàng mở miệng giáo huấn các chưởng môn nhân Cửu đại phái không nhịn được quát hỏi:

- Người nói vậy nghĩa là sao?

Triển Bạch chậm rãi lên tiếng:

- Tại hạ lúc nãy đã nói rõ, Tỏa Cốt Tỏa Hồn Thiên Phật quyền do tại hạ hủy bỏ rồi, tại sao chư vị lại còn xuất thủ tranh giành vô ý nghĩa với Lôi đại thúc làm chi nữa?

Trí Hải hòa thượng chưa kịp đáp lời thì đã có hai bóng người phi thân vào đấu trường, một người lạnh lùng lên tiếng:

- Các ngươi lôi thôi dài dòng quá! Tiểu tử! Mau giao quyền kỳ thư cho lão phu!

Mọi người nhìn lại thì chính là Giang Nam nhị kỳ, hai lão ma đầu hành sự quái đản, lại hiểm độc hơn người. Quân hào ai nấy đều kinh hãi ngẫm.. Trí Hải hòa thượng sau một thoáng ngỡ ngàng, lạnh lùng lên tiếng:

- Quyền kỳ thư này vốn là vật của bản tự bị mất đi, chỉ mong nhị vị không nên xen vào chuyện này!

Thường Khứ Ác cười lạnh nói:

- Vật để ở trong nhà các ngươi mà các ngươi còn giữ không nổi thì có tư cách gì để tranh giành kỳ thư nữa?

Văn Chính Kỳ chẳng nói chẳng rằng cứ đơn chưởng nhắm ngực Trí Hải quét tới một chưởng.

Trí Hải hòa thượng cảm thấy một đạo hàn phong lạnh lẽo áp tới, không dám giao chưởng đón tiếp, vội thi triển thân pháp tránh né, đạo hàn phong lướt người lão lướt qua, khiến lão không khỏi rùng mình ớn lạnh.

Nhưng hai đệ tử của Thiếu Lâm tự đứng sau lưng Trí Hải hòa thượng chậm chân không tránh kịp, bị chưởng phong quét trúng, cả hai lập tức rú lên một tiếng hãi hùng, quy xuống sắc mặt xám ngoét, tay chân co giật liên hồi, chắc là khó lòng sống nổi!

Văn Chính Kỳ lạnh lùng nói:

- Kẻ nào còn không phục thì coi đó làm gương?

Trí Hải hòa thượng thấy hai đệ tử chết thảm, giận dữ quát lên một tiếng, giao chưởng phản công.

Không đợi Văn Chính Kỳ ra tay, Thường Khứ Ác cũng quát lên một tiếng thi triển một chiêu "Quý Vương Đoạn Lộ" từ góc xéo đẩy ra một chưởng hóa giải chưởng phong của Trí Hải hòa thượng. Luồng chưởng phong như giao long nội hải của Trí Hải hòa thượng bỗng biến mất tăm như đá ném xuống hồ!

Trí Hải hòa thượng kinh ngạc đến ngẩn người, không ngờ công lực của hai lão ma đầu lại đặc dị đến như vậy!

Ngay lúc đó thì...

Soạt! Soạt! Soạt!

Gần chục bóng người phi thân đáp xuống hiện trường, đi đầu là một đôi nam nữ, nam mặc nho phục màu trắng tay phe phẩy ngân phiến, nữ vận kim phục ánh vàng rỡ, chính là Nam Hải Thiếu Quân và Nam Hải Long Nữ. Bên phải hai người là Hải Ngoại Tam Sát. Bên trái là Giang Hồ Tứ Ác. Chín người xếp thành hai hàng ngang từ từ bước lên.

Còn cách vòng chiến giữa sân mấy bước Nam Hải Thiếu Quân dùng cán quạt chỉ Giang Nam Nhị Kỳ, nói:

- Hai người tránh ra một bên!

Giang Nam Nhị Kỳ vốn là hai đại ma đầu, tự cao tự đại, kiêu ngạo thành tính, làm sao chịu được thái độ khinh thường của đối phương như vậy.

Văn Chính Kỳ tròn mắt hỏi:

- Người nói với lão gia của người đó hả?

Nam Hải Thiếu Quân giọng lạnh như băng, nói:

- Tội vô lễ, không thể dung tha!

Thường Khứ Ác ngày thường tốt nhện hơn Văn Chính Kỳ cũng không chịu được thái độ ngạo mạn của đối phương, lão chẳng nói chẳng rằng giờ Hắc Sát thủ một chiêu. "Hắc Thủ đoạn hồn" nhằm ngực Nam Hải Thiếu Quân chớp tới.

Lãnh Diễm Hồng, một trong Tam Sát, sau khi nghe câu nói "không thể dung tha" của Nam Hải Thiếu Quân đã bước lên một bước, vừa khéo một trao của Thường Khứ Ác chớp tới, mụ quát lớn một tiếng:

- Con khỉ đột muốn chết!

Đồng thời giơ tay điểm ra một chỉ.

"Suyt!" một tiếng. Thường Khứ Ác rú lên một tiếng thảm khóc, tung người bay ra ngoài hơn một trượng, chưởng tâm lão bê bết máu tươi!

Thường Khứ Ác vội lấy ra một hoàn thuốc bỏ vào miệng rồi ngồi xuống xếp bằng vận công điều tức.

Bỗng nghe "Bùng!" một tiếng chấn động không gian một bóng người loạng choạng thối lui về phía Thường Khứ Ác, cuối cùng bóng người không gượng lại được ngã nhào lên mình Thường Khứ Ác luôn!

Nhìn kỹ lại thì chính là Văn Chính Kỳ, lão há miệng phun ra mấy ngụm máu tươi.